



TOVE ABILDGAARD ANDERSEN

Tove kender livets skyggeside, men forholder sig bedst til lykkesiden. Kunsten er at komme helskindet gennem opture og nedture – begge bliver dog bedst gemt i glemmebogen.

PROSTATAKRÆFT TOG TOVES MÆND

Tekst og foto af Andreas Reinholt Ricardo Hansen fra Danmarks Medie- og Journalisthøjskole, 1. semester hold 2.

Tove sidder i plejehjemmets spisesal, spændt fast og placeret solidt i den knap så æstetiske kørestol der assisterer hende, når hun ellers ikke ligger i sin seng. Her underholder hun sig med stuens nok mest humoristiske indslag på en grå forårsdag; slyngveninderne Birgit og Else. Alt imens kæmper hun med at føre frugtsalat og kaffe fra bord til mund. Toves krop vil ikke altid, som hun selv gerne vil.

Hendes drøm var at blive sygeplejerske. Den drøm kom til Tove allerede dengang hun var en helt ung pige i Vester Velling lidt udenfor Bjerringbro. Her

voksede hun op hos sine bedsteforældre under trygge omgivelser. Nyt liv kort efter hendes konfirmation satte dog en brat stopper for fremtidsplanen: "Jeg blev gravid med min datter som 14-årig. Det tog man slet ikke hensyn til på uddannelserne dengang. Derfor kunne jeg ikke blive sygeplejerske."

Aage, faderen til barnet, var otte år ældre end Tove og arbejdede som konduktør i DSB. Det betød, at parret, som kort før fødslen blev mand og hustru, fik et hus stillet til rådighed, hvori den lille nyetablerede familie boede sammen de næste mange år.

KRÆFTEN SATTE IND

Hun kom ud og tjente i forskellige jobs indenfor husholdning, indtil hun som 18-årig igen blev gravid og familien forøget med et drengebarn. Derfor måtte den unge mor endnu engang vige arbejdet og drømmen om en uddannelse til fordel for jobbet som hjemmegående husmor. Opgaven passede hun indtil den yngste af børnene blev konfirmationsmoden.

"Aage tjente nok til, at jeg kunne gå hjemme med børnene. Jeg blev aldrig sygeplejerske, men endte med at uddanne mig til sygehjælper senere hen i livet, da børnene blev store. Det var jeg rigtig glad for, også selvom det ikke var min drøm."

I dag sidder Tove tilbage som enke. Hun har ikke bare mistet én ægtemand, men hele tre. Alle til samme sygdom; prostatakræft. Selv begriber Tove ikke, at man kan være så uheldig, og dødsfaldene har taget hårdt på hende:

"Havde det så bare været en anden sygdom en af dem døde af, ville det være til at forstå. Alle dødsfald var svære, og jeg savner mine mænd. Men jeg må erkende, at jeg trods alt har haft tre mænd, der har været dejlige og kærlige over for mig. Hver og en af dem har behandlet mig særdeles godt."

Kort efter, at Aage og Tove havde fejret sølvbryllup, blev Aages prostatakræft kraftigt forværret og der gik ikke lang tid før sygdommen blev hans skæbne.

Når Tove tænker tilbage på sit liv – tiden med Aage og de efterfølgende mænd hun delte kærlighed med – må hun ofte holde lange tænkepauser. Ikke altid

kommer det hun vil sige planmæssigt afsted og enkelte ord bliver uklare. Tove lider af Parkinsons, hvilket svækker hendes fysik og hendes hukommelse.

“Når folk diskuterer Parkinsons, kan jeg godt lide at være med. På den måde bliver alle klogere. Det driller med kommunikationen mellem hjerne og krop, men mine øjne og ører fejler heldigvis intet.”

KRÆFTERNE SATTE UD

Sygdommen fik hun konstateret for syv år siden, men inden da havde det været under optræk og kroppen blev svagere:

“Der var ingen der kunne se det i lang tid. En dag begyndte jeg pludselig at slæbe meget på mine ben og med tiden snublede jeg også. Der vidste min familie, at der var noget galt og jeg kunne ikke længere skjule det.” De seneste syv år har Tove været afhængig af hjælp fra personale og har derfor boet på plejehjem, først i Hadsten, og det seneste år på Vejlbysgade 9 i Risskov, Aarhus:

“Det er dejligt at bo her. Jeg har et godt forhold til alle. Både personalet og de fleste af beboerne er rare. Dog samler nogle af de andre sig lidt i grupper og er en smule sære, synes jeg.”

Godt nok er det underholdende venindepar i spisesalen demente i en sådan grad, at det er svært for dem at genkende personale og huske medbeboernes navne. Kvindernes selvironiske distance til livets umiddelbare bagside er både ærlig og reflekterende: “Man ved aldrig, hvad der venter bag det næste hjørne”, udbryder Birgit, alt imens Else trækker på smilebåndet og følger op:

“Hvad er det for et hjørne du fabler om? Der er syv timer til vi skal i seng, så det må gerne være tæt på.”

Tove synes de to veninder er yderst morsomme, men selv bidrager hun ikke meget til den muntre samtale. Hun har det bedst med bare at observere og grine med, når de to kvinder igen er ude på spilopper. Bliver det for meget, trækker en medarbejder hende tilbage på værelset.

Selvom fremtidsudsigten er kortere end nogensinde før, er der ikke tegn på frygt eller tristhed i Toves ansigt. Tværtimod. Falder snakken på fortiden mindes hun de lyse glimt, omhandler emnet fremtiden glemmes den lige så hurtigt igen. Hendes lune latter lader ingen tvivl hen: "Jeg har haft et godt liv. Særligt er jeg glad for mine børn og børnebørn. Jeg glæder mig over, at jeg trives her, hvor jeg er i dag."